

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

vil herefter blive behandlet af ministeriet for kulturelle anliggender, således at lovforslag vil kunne fremsættes senest i folketingsåret 1975-76.

Også af denne grund vil det være ønskeligt, at man ikke ved allerede nu at fremsætte forslag til ændring af tilskudsbestemelsen i lovens § 5 foregriber en kommende tilskudsmæssig nyordning.

Jeg er imidlertid opmærksom på, at en del museer — såvel kulturhistoriske som kunstmuseer — er kommet i en vanskelig økonomisk situation ved udskydelsen af den endelige revision af museumslovene. Som følge heraf blev der på finansloven for finansåret 1973-74 bevilget en særlig dispositionssum på i alt 250.000 kr. Dette beløb blev i sommeren 1973 fordelt mellem 3 kunstmuseer og 11 kulturhistoriske museer. På linje hermed er der på finanslovforslaget for finansåret 1974-75 søgt en dispositionssum — på i alt 300.000 kr. — til støtte for de kulturhistoriske museer og kunstmuseer, der er kommet i en særlig vanskelig situation ved udskydelsen af den endelige lovrevision. Denne dispositionssum vil kun i begrænset omfang kunne afhjælpe museernes økonomiske vanskeligheder, hvorved bemærkes, at de to museumslove nu omfatter 99 museer, nemlig 76 kulturhistoriske museer og 23 kunstmuseer. På denne baggrund vil jeg undersøge mulighederne for at forhøje dispositionssummen yderligere.

Jeg skal derfor med henvisning til det anførte anbefale forslaget om udskydelse af lovrevisionen til tingets velvillige behandling.

Ligeledes skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om Statens Kunstfond*.

Efter § 8, stk. 3, i loven af 18. juni 1969 om Statens Kunstfond, som ændret ved lov nr. 36 af 26. januar 1973, skal loven optages til revision i folketingsåret 1973-74.

Det foreliggende lovforslag går ud på en udskydelse af denne revision.

Begrundelsen for denne udskydelse ligger i regeringens fortsatte finanspolitiske stramning og tilbageholdenhed over for ny udgiftkrævende lovgivning. Jeg er af den opfattelse, at der ikke på nuværende tidspunkt vil være grundlag for at foretage en

egentlig revision af loven, når man ikke samtidig kan foretage en ajourføring og hermed en forhøjelse af fondets rådighedsbeløb.

Jeg skal i almindelighed give udtryk for, at det forekommer mig rigtigt, at støtten til den skabende kunst i vidt omfang er samlet under en fælles lovgivning, da baggrunden for statens ydelser hertil kan og bør behandles efter samme hovedretningslinjer. Dette udelukker imidlertid ikke, at loven inden for de givne rammer administreres med en vis fleksibilitet, hvis forholdene inden for de forskellige kunstneriske områder tilsiger det.

Graden af denne fleksibilitet må imidlertid fastsættes af fondets bestyrelse og de ansvarlige tremandsudvalg, der, således som loven er udformet, suverænt administrerer støtteordningerne. Når jeg understreger dette, er det, fordi der med mellemrum dukker sager op, hvor offentligheden kritiserer fondet for manglende fleksibilitet. Når det fastslås, at det afgørende kriterium for, om støtte kan ydes gennem fondet, må være kvaliteten af kunstnerens talent eller af den kunstneriske produktion, en afgørelse, som altså ligger hos bestyrelsen, siges der hertil, at det kunstneriske kvalitetsbegreb ikke er entydigt. Og dette er jo rigtigt. Imidlertid ville det efter min opfattelse være forkert, om man ud fra lovens nuværende indhold ville forsøge at påvirke kunstfondets bestyrelse til at anlægge bestemte synspunkter for, hvad der kan betegnes som kunstnerisk kvalitet. Garantien mod ensidighed på længere sigt ligger stadig i den i lovens administrative ordning indbyggede relativt korte tidsbegrænsning for bestyrelsens virksomhedsperiode.

Min forgænger i embedet, fhv. kulturminister Niels Matthiasen, anmodede i november 1973 en række kunstnerorganisationer og kunstnerråd om til brug for den senere lovrevision at ville fremkomme med deres syn på den eksisterende Statens Kunstfond og med forslag til eventuelle ændringer, idet der herefter skulle udarbejdes den redegørelse til folketinget for principperne i lovgivningen om Statens Kunstfond, som den fhv. kulturminister gav tilsagn om ved behandlingen af ændringsloven i folketinget i 1972.

Den nuværende regering ønsker imidlertid